

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

§. 16. Quomodo, qui confiteri nollet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

quam fidelis tutor, novit omnibus optimè prospicere. 4. Filiorum est Deus magis pater, quam homo: qui ideo paternam providentiam de eis habebit. 5. Iter agentibus omnis sarcina impedimento est, ideoque abjiciendus affectus, & inutilis sollicitudo temporalium, quæ hominem gravare possunt ad Deum profecturum. 6. Omnia temporalia non donata sunt nobis, sed concessa, ut per ea, tanquam per instrumentum, ad finem creationis nostræ, quæ est visio beatifica Dei, contendamus. Si cælum acquirimus, quare doleamus si instrumenta amittimus? Afferi possunt exempla, in primis Christi Domini, qui nudus in cruce mortuus est; Postea sanctorum, qui ut exuti terrenis affectibus morerentur, monasteria & eremos ingressi sunt, temporalia omnia relinquentes.

§. 13.

Quomodo impatientes juvandi.

Impatientes infirmi sedari & refrænari possunt, si cogitent quod impatientia non sublevari, sed auget malum, imò minus patitur qui voluntariè malum amplectitur. 2. Impatientia tollit meritum patientiæ; & imprudenter facit, qui non facit de necessitate virtutem, ut patiat cum merito id ipsum, quod sine merito aliàs pati cogitur. 3. à Deo Patre venit omne malum, qui quem diligit castigat, flagellatque omnem filium quem recipit. 4. Infirmitas punitio peccati est: fatius autem hic uratur, hic fecerit Deus ut in æternum parcat; imò unius horulæ dolor, cum patientia hic toleratus, plus meretur quam dolores plurium forte mensium in purgatorio. 5. Licet Deus affligat sæpe hominem, cum ipso tamen est in tribulatione, faciens cum tentatione proventum. 6. Mittantur afflictiones, ut virtus patientiæ, humilitatis, fidei, spei & charitatis probetur, & crescat cum patientia meritum. Huc referantur exempla Iob, Tobie, David, SS. Martyrum, & præsertim Christi crucifixi.

§. 14.

Quomodo qui mentis impotes esse putamur.

Si jam mentem amisisse videtur ad quem accessit Sacerdos, 1. interroget adstantes, an infirmus Sacramenta sumplerit, resque suas disposuerit. 2. Si nihil horum, variis modis compelleret ægrotum ut eum excitet, 3. qui signum emisit explicet ei periculum, in quo versatur: interrogando an confiteri & alia Sacramenta accipere cupiat. 4. Si annuit, audiat eum; si loqui nequit, examinet eum de quibusdam peccatis probabiliter commissis, & ut nutu respondeat hortetur, brevissime

singula percurrando. 5. Si tempus fert, quærat an aliena habeat, quæ restitui velit: quo annuente vocentur hæredes, aut testes, quibus præsentibus explicetur eis mens infirmi, eodem signis respondente. 6. idem fiat circa restitutionem famæ, compositionem pacis, &c. omnibus expeditis quantum per tempus & conditionem infirmi licuit, detur ei absolutio à censuris, & peccatis etiam reservatis, &c. Moneri quoque potest de testamento saltem nuncupativo, præsentibus duobus aut tribus testibus, ore tenus signis, aut nutibus conficiendo vel corrigendo. 9. Item de Sacramentis Eucharistiæ (si sumptionem nihil impediatur) & extremæ unctionis per eum accipiendis: suggeri subinde queunt jaculatoriæ quædam precatiunculæ ad Christum D. ad B. Virginem: quibus animam suam commendet Deo, peccata deplorat, contritionem excitet, fidem Catholicam protestetur.

Quod si ulum rationis amisit, sed prius Sacramenta petiit verbis, aut signis (ut puta manus elevando, pectus tundendo) licet magnus fuerit peccator, præsumitur contritus: & potest ei dari absolutio. In summa, prout variè affectus esse potest infirmus, ita variè paratus esse debet parochus, sive omnia simul necessaria adhibenda sint, sive aliqua tantum supplenda, sive imperfecta quædam & defectuosa corrigenda, in quibus id potissimum observabit, ut ubi periculum in mora est, semper quæ magis ad necessitatem salutis spectant, prius pertractet.

§. 15.

Quomodo juvetur, qui lethaliter vulneratus est?

Similiter fiat cum lethaliter vulnerato, vel alio qui usum rationis quidem habet, sed ad breve tempus. Illi enim 1. persuadenda est confessio, saltem eorum, quæ conscientiam illius magis gravant. 2. Remissio offensæ. 3. Contritio. 4. Si tempus suppetit, Eucharistia & Extrema unctio. 5. Dum hæc parantur, videri posset de testamento, de casibus restitutionis: eaque pariter ordinari coram hæredibus, vel aliis testibus. 6. si non esset solvendo, proponat saltem, quod, si Deus vitam daret, quomodocunque posset, solveret. Quæ cautela ubique observetur. 7. Petat suffragia & orationes piorum locorum &c. Mittat ac dari faciat eleemosynas. 9. Quandoquunque infirmus etiam in media confessione agonizare inciperet, detur ei absolutio ab omnibus censuris & peccatis cuicumque reservatis.

§. 16.

Quomodo, qui confiteri nollit.

Si quis infirmus confiteri nollit, 1. juvetur consanguineorum vel amicorum charitate,

te, adhortationibus, eleemosynis, orationibus, Missis, 2. accersatur, vel ultro accedat Sacerdos, qui 1. amanter saluret infirmum, de morbo interroget, compassionem præ se ferat; ut amoris significatione conciliet sibi benevolentiam. 2. hortetur eum, ut pro remedio confugiat ad Deum, qui sæpe per morbos hoc agit, ut qui obliviscebantur sui Creatoris, hoc stimulo excitati ad ipsum refugiant. 3. paulatim ad persuasionem confessionis & contritionis descendat, de quibus supra. 4. si nulla ratione ad confessionem induci valet, curet intelligere causam ejus rei: accidere enim id potest vel ex infidelitate, vel hæresi, vel desperatione, ob vitam malè actam, & gravia peccata à multis annis non confessà; vel ex pacto cum Dæmone inito; vel ex affectu pravo odii, inimicitiae, vindictæ, usuræ, personæ inhonestæ, vel ex acedia & horróre difficultatis confitendi.

§. 17.

Quomodo jvari debet in quo infidelitas, vel hæresis deprehenditur.

SI propter infidelitatem vel hæresin confiteri detractat: primo interrogetur an putet Catholicos salvari? si neget; absurdum erit tot millia hominum à Christo in hæc usque tempora, qui pietati & virtutibus dediti fuerunt damnatos dicere: si affirmat; quare ergo ipse in fide catholica mori formidat? addi possunt, notæ Ecclesiæ nostræ orthodoxæ, quod nimirum sit catholica seu universalis, tam quoad omnia tempora, quam loca; quod sit antiquissima, & nunquam interrupta; quod successione Episcoporum ab Apostolis deducta; quod sit unio membrorum inter se, & cum capite suo; quod sit sanctissimorum virorum clara, & miraculis à Deo ipso, qui nec fallere nec falli potest, luculenter confirmata. Subjungantur ea quoque quæ affectus movent: carentia sepulturæ, infamia, cruciatus infernales sempiterni.

§. 18.

Quomodo desperatus.

SI ex desperatione renuit confiteri accipiantur remedia, 1. si totius mundi peccata, dæmonum simul & hominum, in uno homine conjungerentur, tamen in abyssu misericordiæ Dei per poenitentiam in nihilum absorberi, & unâ guttâ sanguinis Christi lavari posse. 2. Si homo faciat quod in se est, Deus nunquam deest.

§. 19.

Quomodo qui pactum cum dæmone iniit.

SI pactum cum dæmone ægrum detinet à confessione, 1. exaggeret ei periculum

damnationis in quo versatur. 2. infamia. 3. excitetur in eo contritio & spes ut supra. 4. dicatur, dæmoni nullum pactum esse servandum, licet manu propria, ac sanguine firmatum, sed deceptorem decipi debere, confugiendo ad Deum & Dominum nostrum JESVM Christum, exemplo plurimorum, quibus per intercessionem B. Virginis Mariæ, & aliorum Sanctorum, etiam chirographum à Dæmone restitutum fuit. 5. ideo & ipse in sinum dictæ Virginis Sacratiss. se conjiciat, &c. Et licet dæmon, chirographum non reddat, non refert, dummodo infirmus de peccatis suis conteratur, veniam petat, eaque per dignam confessionem abluat.

§. 20.

Quomodo, qui inimicitias habet, jvandus sit?

SI difficultas confitendi procedit ex affectu pravo odii, inimicitiae, bonorum personæ, &c. 1. Adducantur quæ, supra de satisfactione & restitutione dicta sunt. 2. significetur ei quod mors immineat, per quam omnia bona & corpus ipsum cum suis affectibus deserere cogetur. 3. quod nihil secum auferet, quam animam, bona & mala quæ fecit. 4. quod ante tribunal sistetur, redditurus rationem de actibus suis, accepturus sententiam sive æternæ beatitudinis, sive æternæ damnationis. 5. in remittenda offensâ & odio imitetur Christum, S. Stephanum & alios Sanctos, qui pro suis persecutoribus etiam orabant. 6. addantur, quæ timorem incutunt poenarum. 7. si hæc non sufficiunt, addantur quæ spem excitant & charitatem. 8. aliqua etiam de fama & infamia, de bono nomine, de actibus heroicis, qui potissimum circa restitutionem & offensæ remissionem elucere solent, & hominum laudibus extolli.

§. 21.

Quomodo qui acedia vitio laborat.

SI ex acedia procedit difficultas confessionis: 1. aperiatur infirmo vicinitas mortis. 2. damnationis periculum. 3. facilitas confessionis, offerendo suam operam in examinando, & ad redigenda ei in memoriam peccata, partemque poenitentiae pro eo (si opus fuerit) subeundam. 4. si nihil jvat, possit Sacerdos clam, semotis astantibus, per modum conversationis ægrotum interrogare de quibusdam peccatis probabiliter ab eo commissis, sensim ad particularia, species, numerum descendendo, & cum jam magnam partem fecit, monere infirmum, ut reliquum confessionis libenter absolvat, beneficium absolutionis jam jam accepturus.

e

§. 22.